

ELS NOSTRES PROFESSIONALS

Àngels Sabaté, infermera de Sant Pau i candidata a la presidència del COIB

L'Àngels Sabaté va néixer a Barcelona el 1955 a la clínica de Santa Madrona, una clínica que després es va convertir en escola d'infermeria. És filla única. Va passar una infància divertida i alhora solitària i rodejada sempre de molts gossos. Als 4 anys li van regalar un joc de cures de cartró i des de llavors els seus cosins, les nines i els gossos van passar a ser els seus primers pacients.

Des de petita volia ser infermera i en acabar el COU va escollir la millor escola d'infermeria de Barcelona, la de Sant Pau. Va fer les pràctiques de l'Escola en aquest hospital i al final dels seus estudis d'infermeria s'hi va quedar.

Per què vas escollir infermeria?

El meu pare volia que fos metge, però jo vaig escollir infermeria perquè estàs molt més a prop del pacient i perquè volia anar a Àfrica. M'agrada la sensació de retornar el benestar al pacient. Sóc una persona que creu en la importància del tacte, sobre tot quan s'està malalt. És llavors quan es necessita més aquest tacte.

Qui és el primer lloc que vas ocupar?

Quan vaig ingressar en la plantilla de Sant Pau vaig demanar Serveis Especials i em van destinar a Urgències. Vaig demanar que no em donessin Oncologia ni Pediatria. El meu avi havia mort de càncer i no ho acabava de pair. Després amb el decurs dels anys vaig passar per tot arreu.

En aquells temps, el pacient de càncer patia molt de dolor i jo sempre tenia trifulgues amb el metge i les monges que en aquell temps feien d'infermeres perquè donava calmants als pacients. Per a mi, el dolor ha estat sempre un objecte a eliminar. Volia eradicar el dolor als pacients i vaig lluitar molt per posar una pauta als calmants i oblidar-nos de la demanda del pacient perquè en aquella època el pacient no demanava res. Per a mi era i és un objectiu que la gent no pateixi.

Sempre has estat a Sant Pau?

Mentre estudiava infermeria vaig treballar a la consulta del Dr. Tapies, digestòleg i durant tres anys i escac vaig estar a Can Ruti, però sense deixar mai Sant Pau. L'únic temps que he estat de baixa ha estat per la maternitat dels meus dos fills.

I quan decideixes entrar a formar part de l'Associació Professional d'Infermeria de Sant Pau (API)?

El 1993 em criden des de l'API per a formar part de la Junta directiva i vaig acceptar perquè em van dir que necessitaven una persona crítica constructiva. Jo crec que la professió infermera necessita més reconeixement.

La professió en aquell temps no estava definida, sempre ens comparàvem amb els paràmetres del metge.

Tot i treballar en equips multidisciplinaris les infermeres ens havíem de posicionar per defensar la gestió, ja que la infermera és el professional que millor gestiona els recursos per tenir cura dels malalts i això havia de quedar clar de cara a la resta de professionals de l'entorn sanitari.

L'API defensava aquest punt de vista de la professió i vaig pensar que podia ser útil en aquesta organització.

Quina és la diferència de la infermeria de Sant Pau?

La infermeria professional de Sant Pau té el seu origen en l'Escola d'Infermeria de Sant Pau que es caracteritza per ser estricta en el mètode i molt propera al pacient. Aquesta és la diferència. A més, la infermeria en aquest Hospital ha estat pionera en associar-se per a professionalitzar-se més que en altres centres.

Aquí les infermeres hem tingut més llibertat per a treballar i això ha fet exercir la infermeria d'una manera propera, afectuosa, respectuosa i ens ha aportat la confiança dels pacients i dels altres professionals de la casa.

Sant Pau és una marca quan es parla d'infermeria.

Ara estem igual?

La situació actual és delicada degut a la crisi que hem patit tots. Sant Pau ha estat en desavantatge davant d'altres centres. Sant Pau ve històricament d'un hospital de beneficència i això fa que tinguem una llarga experiència en gestionar pocs recursos.

Ara, segons la meva opinió, és un hospital polititzat i patim les conseqüències. Sant Pau no té la llibertat d'acció que tenen altres centres per aquest motiu i en un centre terciari com el nostre que a més té un pacient crònic i d'edat avançada les coses es dificulten encara més. Com sempre, Sant Pau ha de fer el mateix que els altres però amb menys recursos.

Com veus el futur de l'Hospital?

Sant Pau sap com adaptar-se a les diferents situacions. Els treballadors de Sant Pau tenen una brutal capacitat d'adaptació i també tenim un tarannà rebel que ens fa exigir també aquesta adaptació a les direccions. També tenim capacitat de superació i sabem que la nostra supervivència com a centre depèn de nostre grau d'excel·lència i això queda demostrat amb el reconeixement dels nostres professionals tant al nostre país com internacionalment. També tenim el reconeixement dels nostres pacients en les enquestes anuals i això és la mostra de l'esforç professional de tothom. Els pacients de Sant Pau tenen un dels més alts graus de confort de tot Catalunya.

Per què vols ser la presidenta del Col·legi Oficial d'Infermeria de Barcelona (COIB)?

Em presento per la candidatura "Si volem podem". Treballo en equip i el càrrec és la cosa menys important per mi. En aquesta candidatura sabem que la professió infermera és una de les més reconegudes i també de les menys valorades per polítics i gestors. La nostra feina és molt reconeguda pel ciutadà i molt poc per qui ens contracta, però el que ens contracta ha de saber que el infermer o la infermera són imprescindibles pel bon funcionament de qualsevol centre assistencial i pel mateix sistema de salut.

El COIB és una eina per a tenir veu i vot a totes les taules i organitzacions on es parli de la nostra professió i de la Salut i és el lloc des d'on hem d'organitzar la professió d'una vegada per totes. Hem de garantir els drets dels professionals des de la vessant que hagin escollit amb les màximes garanties possibles.

Els temps canvien i el COIB s'ha d'adaptar i ha de cobrir les necessitats dels professionals i ha de treballar sense pressions polítiques ni sindicals.

El COIB és una organització privada que paguem els professionals d'infermeria, per això l'hem d'aprofitar al màxim. A Barcelona i província hi ha quasi 40 mil col·legiats i el COIB té un pressupost anual de més de 8 milions d'euros provinent majoritàriament de les quotes que paguen els mateixos col·legiats.

Nosaltres, la candidatura "Si volem, podem", volem apropar el COIB al col·legiat no a l'inrevés com ha estat fins ara. El COIB s'ha de posicionar al costat del seus professionals com fan la resta de col·legis i ha de prendre decisions compromeses amb la professió, agradin o no agradin.

Les decisions s'han de prendre amb el diàleg, amb contundència i amb objectius clars. Nosaltres volem un COIB amb representants de totes les vessants professionals i centres de salut, volem endreçar la professió d'una vegada per totes i garantir els drets del col·lectiu perquè puguin desenvolupar la seva feina amb les màximes garanties.

La formació ha d'estar a l'abast de tothom i ha de ser itinerant i sense costos afegits.

Tenim una web on els professionals d'infermeria es poden informar sobre la nostra candidatura: www.sivolempodem.cat

En la candidatura Si Volem Podem he trobat 27 companys de tot arreu amb els que hem fet un equip i un gran programa. Hi ha molt bons professionals en tots els centres i ara som un grup cohesionat i disposat a portar la professió on es mereix .

Que fas quan no fas d'infermera?

En la meva vida personal el més important són els meus dos fills, el Jared i el Joatham, que m'acaba de fer àvia d'una meravellosa neta, la Ivet. Sóc molt afortunada perquè tinc grans amics a l'API a la FAPIC (Federació d'associacions de la professió infermera de Catalunya) i dins la candidatura "Si volem, podem" i en la vida privada. Sóc milionària en amor que és el que més m'interessa.